

Dziennik Urzędowy C 174

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

16 czerwca 2012

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	IV <i>Informacje</i>	

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 174/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 165 z 9.6.2012.....	1
---------------	--	---

Sąd

2012/C 174/02	Przydział sędziów do izb	2
---------------	--------------------------------	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 174/03	Sprawa C-125/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypru (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywy 2002/21/WE i 2002/20/WE — Prawo drogi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	4
---------------	--	---

PL

 Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 174/04	Sprawa C-337/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Georg Neidel przeciwko Stadt Frankfurt am Main (Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Warunki pracy — Organizacja czasu pracy — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Ekwiwalent pieniężny w przypadku choroby — Urzędnicy (strażacy))	4
2012/C 174/05	Sprawy połączone C-406/10: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — SAS Institute Inc. przeciwko World Programming Ltd (Własność intelektualna — Dyrektywa 91/250/EWG — Ochrona prawna programów komputerowych — Artykuł 1 ust. 2 i art. 5 ust. 3 — Zakres ochrony — Tworzenie bezpośrednie lub za pomocą innego procesu — Program komputerowy chroniony prawem autorskim — Odtworzenie funkcji przez drugi program bez dostępu do kodu źródłowego pierwszego programu — Dekompilacja kodu obiektowego pierwszego programu komputerowego — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawa autorskie i pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Artykuł 2 lit. a) — Podręcznik użytkownika programu komputerowego — Powielenie w innym programie komputerowym — Naruszenie prawa autorskiego — Warunek — Wyraz własnej twórczości intelektualnej autora podręcznika użytkownika)	5
2012/C 174/06	Sprawa C-419/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — Wolfgang Hofmann przeciwko Freistaat Bayern (Dyrektywa 2006/126/WE — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, której cofnięto prawo jazdy na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich)	6
2012/C 174/07	Sprawa C-456/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación Nacional de Expendedores de Tabaco y Timbre (ANETT) przeciwko Administración del Estado (Swobodny przepływ towarów — Artykuły 34 TFUE i 37 TFUE — Krajowe przepisy ustanawiające zakaz dokonywania przywozu wyrobów tytoniowych przez detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych — Norma dotycząca istnienia i funkcjonowania państwowego monopolu na sprzedaż wyrobów tytoniowych — Środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi — Względy uzasadniające — Ochrona konsumentów)	6
2012/C 174/08	Sprawa C-472/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pest Megyei Bíróság — Węgry) — Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság przeciwko Invitel Távközlési Zrt (Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 3 ust. 1 i 3 — Artykuły 6 i 7 — Umowy konsumenckie — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana postanowień umownych przez przedsiębiorcę — Powództwo o zaniechanie naruszeń wytoczone na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe — Stwierdzenie nieuczciwego charakteru postanowienia umownego — Skutki prawne)	7
2012/C 174/09	Sprawa C-508/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim złożony przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał już status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, lub przez członka jego rodziny — Wysokość opłat wymaganych przez właściwe organy — Charakter nieproporcjonalny — Przeszkoda w wykonywaniu prawa pobytu)	7
2012/C 174/10	Sprawa C-510/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — DR, TV2 Danmark A/S przeciwko NCB — Nordisk Copyright Bureau (Zbliżanie ustawodawstw — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. d) — Prawo do publicznego udostępniania dzieł — Wyjątek od prawa do zwielokrotnienia — Ulotne nagrania dzieł dokonane przez organizacje radiowe i telewizyjne przy pomocy własnego sprzętu i dla własnych programów — Nagrania dokonane przy pomocy sprzętu osoby trzeciej — Odpowiedzialność nadawczej organizacji radiowej i telewizyjnej z tytułu mających charakter szkody skutków działań i zaniechań osoby trzeciej)	8

2012/C 174/11	Sprawa C-520/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — Lebara Ltd przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Podatki — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 — Odpłatne świadczenie usług — Usługi telekomunikacyjne — Karty telefoniczne typu pre-paid zawierające informacje umożliwiające wykonanie międzynarodowych połączeń telefonicznych — Sprzedaż za pośrednictwem sieci dystrybutorów) 9
2012/C 174/12	Sprawa C-571/10: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano — Włochy) — Servet Kamberaj przeciwko Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano (Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Artykuł 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Prawo równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego, pomocy społecznej i ochrony socjalnej — Odstępstwo od zasady równości traktowania w odniesieniu do środków z zakresu pomocy społecznej i ochrony socjalnej — Wyłączenie „świadczeń podstawowych” z zakresu zastosowania tego odstępowstwa — Uregulowanie krajowe przewidujące dodatki mieszkaniowe dla najuboższych lokatorów — Wysokość funduszy przeznaczonych dla obywateli państw trzecich określana na podstawie średniej ważonej obliczanej w odmienny sposób — Oddalenie wniosku o dodatek mieszkaniowy z powodu wyczerpania środków budżetowych przeznaczonych dla obywateli państw trzecich) 9
2012/C 174/13	Sprawy połączone od C-578/10 do C-580/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mookowi (C-579/10), G. Frank (C-580/10) (Artykuły 18 WE i 56 WE — Pojazdy samochodowe — Użytkowanie w państwie członkowskim pożyczonego pojazdu silnikowego, który jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim przy rozpoczęciu użytkowania go na krajowych drogach publicznych) 10
2012/C 174/14	Sprawa C-620/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Szwecja) — Migrationsverket przeciwko Nurije Kastrati, Valdrinie Kastrati, Valdrinowi Kastratiemu (System dubliński — Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 — Procedura określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu — Obywatele państw trzecich posiadający ważną wizę wydaną przez „państwo członkowskie odpowiedzialne” w rozumieniu tego rozporządzenia — Wniosek o udzielenie azylu złożony w państwie członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne na podstawie rzeczowego rozporządzenia — Wniosek o pozwolenie na pobyt w państwie członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne i następcze wycofanie wniosku o udzielenie azylu — Wycofanie, które nastąpiło przed wyrażeniem zgody na przejęcie przez odpowiedzialne państwo członkowskie — Wycofanie kończące procedury wprowadzone rozporządzeniem nr 343/2003)..... 11
2012/C 174/15	Sprawy połączone C-621/10 i C-129/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — „Balkan and Sea Properties” ADSIC (C-621/10), Prowadninwest OOD (C-129/11) przeciwko Direktor na Direkcija „Obzawlwane i uprawnjenje na izpylnienieto” — Warna pri Centralno uprawnjenje na Nacionalna agencija za prihodite (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 73 i art. 80 ust. 1 — Sprzedaż nieruchomości między spółkami powiązаныmi — Wartość transakcji — Przepisy krajowe przewidujące w przypadku transakcji między osobami powiązаныmi, że podstawę opodatkowania do celów podatku VAT stanowi wolnorynkowa wartość transakcji) 11
2012/C 174/16	Sprawa C-24/11 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Wydatki dokonane przez Królestwo Hiszpanii — Pomoc na produkcję oliwy z oliwek) 12

2012/C 174/17	Sprawa C-225/11: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Able UK Ltd (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia — Artykuł 151 ust. 1 lit. c) — Demontaż przestarzałych statków marynarki Stanów Zjednoczonych na terytorium państwa członkowskiego)	13
2012/C 174/18	Sprawa C-289/11 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. — Legris Industries SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Spółka dominująca i spółka zależna — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia)	13
2012/C 174/19	Sprawa C-290/11 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. — Comap SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor des złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Czas trwania naruszenia — Pojęcie „ciągłości”)	13
2012/C 174/20	Sprawa C-83/12 PPU: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Postępowanie karne przeciwko Minh Khoa Vo (Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Wspólnotowy kodeks wizowy — Artykuły 21 i 34 — Ustawodawstwo krajowe — Nielegalne wprowadzenie obywateli państw trzecich na terytorium państwa członkowskiego — Wizy uzyskane poprzez podstępne wprowadzenie w błąd — Kara nałożona na organizatora nielegalnej imigracji)	14
2012/C 174/21	Sprawa C-119/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 6 marca 2012 r. — Josef Probst przeciwko mr.nexnet GmbH	14
2012/C 174/22	Sprawa C-125/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Granada (Hiszpania) w dniu 8 marca 2012 r. — Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. i inni	15
2012/C 174/23	Sprawa C-129/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Niemcy) w dniu 8 marca 2012 r. — Magdeburger Mühlenwerke GmbH przeciwko Finanzamt Magdeburg	15
2012/C 174/24	Sprawa C-139/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 19 marca 2012 r. — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona przeciwko Generalidad de Cataluña	16
2012/C 174/25	Sprawa C-151/12: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii	16
2012/C 174/26	Sprawa C-152/12: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii	17
2012/C 174/27	Sprawa C-154/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 29 marca 2012 r. — Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken przeciwko Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)	18
2012/C 174/28	Sprawa C-158/12: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii	18
2012/C 174/29	Sprawa C-170/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 11 kwietnia 2012 r. — Peter Pinckney przeciwko KDG médiattech AG ...	19

2012/C 174/30	Sprawa C-171/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 lutego 2012 r. w sprawie T-291/09 Carrols Corp. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Giulio Gambettoli wniesione w dniu 11 kwietnia 2012 r. przez Carrols Corp.	19
2012/C 174/31	Sprawa C-181/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2012 r. — Yvon Welte przeciwko Finanzamt Velbert	20

Sąd

2012/C 174/32	Sprawa T-270/10: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2012 r. — Conceria Kara przeciwko OHIM — Dima (KARRA) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego KARRA — Wcześniejsze graficzne, krajowe i wspólnotowe, znaki towarowe KARA — Firma Kara Srl i nazwa handlowa Kara — Względne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 konwencji paryskiej — Zła wiara)	21
2012/C 174/33	Sprawa T-435/11: Wyrok Sądu z dnia 2 maja 2012 r. — Universal Display przeciwko OHIM (UniversalPHOLED) (Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego UniversalPHOLED — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	21
2012/C 174/34	Sprawy połączone T-40/07 P-REV i T-62/07 P-REV P: Postanowienie Sądu z dnia 16 kwietnia 2012 r. — de Brito Sequeira Carvalho przeciwko Komisji (Postępowanie — Skarga o wznowienie postępowania — Nowa okoliczność — Brak — Niedopuszczalność)	21
2012/C 174/35	Sprawy połączone T-76/07, T-362/07 i T-409/08: Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — El Fatmi przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki restrykcyjne mające na celu zwalczanie terroryzmu — Skreślenie z wykazu osób i podmiotów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Umorzenie postępowania)	22
2012/C 174/36	Sprawa T-374/07: Postanowienie Sądu z dnia 20 kwietnia 2012 r. — Pachtitis przeciwko Komisji (Służba publiczna — Nabór — Konkurs otwarty — Oddalenie wniosku o udzielenie dostępu do kopii pytań i odpowiedzi z testów wstępnych — Brak właściwości Sądu — Przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej)	22
2012/C 174/37	Sprawa T-517/09: Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Alstom przeciwko Komisji (Konkurencja — Rynek transformatorów mocy — Pismo księgowego Komisji — Odmowa przyjęcia ustanowienia gwarancji bankowej jako sposobu czasowego pokrycia grzywny — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania)	23
2012/C 174/38	Sprawa T-341/10: Postanowienie Sądu z dnia 16 kwietnia 2012 r. — F91 Diddeléng i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Nienadanie biegu skardze — Niewszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak aktu zaskarżalnego — Niedopuszczalność)	23
2012/C 174/39	Sprawa T-572/11 RII: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 kwietnia 2012 r. — Hassan przeciwko Radzie (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Środki ograniczające wobec Syrii — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Nowy wniosek — Nowe fakty — Brak — Niedopuszczalność)	23

2012/C 174/40	Sprawa T-163/12 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 kwietnia 2012 r. — Tiernawski przeciwko Radzie (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Niedopełnienie wymogów formalnych — Niedopuszczalność).....	24
2012/C 174/41	Sprawa T-135/12: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2012 r. — Republika Francuska przeciwko Komisja Europejska	24
2012/C 174/42	Sprawa T-175/12: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2012 r. — Deutsche Börse przeciwko Komisji	25
2012/C 174/43	Sprawa T-176/12: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2012 r. — Bank Tejarat przeciwko Radzie	25
2012/C 174/44	Sprawa T-177/12: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2012 r. — Spraylat przeciwko ECHA	26
2012/C 174/45	Sprawa T-178/12: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2012 r. — Khwanda przeciwko Radzie ...	27
2012/C 174/46	Sprawa T-181/12: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Bateni przeciwko Radzie	28
2012/C 174/47	Sprawa T-182/12: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — HTTS przeciwko Radzie	29
2012/C 174/48	Sprawa T-185/12: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2012 r. — HUK-Coburg przeciwko Komisji	29

Sąd do spraw Służby Publicznej

2012/C 174/49	Sprawa F-126/11: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji	31
2012/C 174/50	Sprawa F-28/12: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji	31

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2012/C 174/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 157 z 2.6.2012.

Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Przydział sędziów do izb

(2012/C 174/02)

W związku z odejściem sędzi E. Cremony, na zgromadzeniu plenarnym w dniu 16 maja 2012 r. Sąd postanowił wprowadzić następujące zmiany do decyzji zgromadzenia plenarnego z dnia 20 września 2010 r. ⁽¹⁾, z dnia 26 października 2010 r. ⁽²⁾, z dnia 29 listopada 2010 r. ⁽³⁾, z dnia 20 września 2011 r. ⁽⁴⁾ i z dnia 25 listopada 2011 r. ⁽⁵⁾ o przydziale sędziów do izb.

Na okres od dnia 16 maja 2012 r. do dnia podjęcia obowiązków przez członka z Włoch lub członka z Malty ustala się następujący przydział sędziów do izb:

Pierwsza izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

J. Azizi, prezes izby, I. Labucka, S. Frimodt Nielsen, D. Gratsias i M. Kancheva, sędziowie.

Pierwsza izba, w składzie trzech sędziów:

J. Azizi, prezes izby;
S. Frimodt Nielsen, sędzia;
M. Kancheva, sędzia.

Druga izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

N.J. Forwood, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek i J. Schwarcz, sędziowie.

Druga izba, w składzie trzech sędziów:

N.J. Forwood, prezes izby;
F. Dehousse, sędzia;
J. Schwarcz, sędzia.

Trzecia izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

O. Czúcz, prezes izby, I. Labucka, S. Frimodt Nielsen, D. Gratsias i M. Kancheva, sędziowie.

Trzecia izba w składzie trzech sędziów:

O. Czúcz, prezes izby;
I. Labucka, sędzia;
D. Gratsias, sędzia.

Czwarta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

I. Pelikánová, prezes izby, V. Vadapalas, K. Jürimäe, K. O'Higgins i M. van der Woude, sędziowie.

Czwarta izba w składzie trzech sędziów:

I. Pelikánová, prezes izby;
K. Jürimäe, sędzia;
M. van der Woude, sędzia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010, s. 5

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010, s. 2

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 z 15.10.2011, s. 2

⁽⁵⁾ Dz.U. C 370 z 17.12.2011, s. 5

Piąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby, V. Vadapalas, K. Jürimäe, K. O'Higgins i M. van der Woude, sędziowie.

Piąta izba w składzie trzech sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby;
V. Vadapalas, sędzia;
K. O'Higgins, sędzia.

Szósta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

H. Kanninen, prezes izby, M.E. Martins Ribeiro, N. Wahl, S. Soldevila Fragoso i A. Popescu, sędziowie.

Szósta izba w składzie trzech sędziów:

H. Kanninen, prezes izby;
N. Wahl, sędzia;
S. Soldevila Fragoso, sędzia.

Siódma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Dittrich, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek i J. Schwarcz, sędziowie.

Siódma izba w składzie trzech sędziów:

A. Dittrich, prezes izby;
I. Wiszniewska-Białecka, sędzia;
M. Prek, sędzia.

Ósma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

L. Truchot, prezes izby, M.E. Martins Ribeiro, N. Wahl, S. Soldevila Fragoso i A. Popescu, sędziowie.

Ósma izba w składzie trzech sędziów:

L. Truchot, prezes izby;
M.E. Martins Ribeiro, sędzia;
A. Popescu, sędzia.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Cypru

(Sprawa C-125/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywy 2002/21/WE i 2002/20/WE — Prawo drogi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2012/C 174/03)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos, A. Nijenhuis i H. Krämer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypru (przedstawiciele: K. Lykourgos i A. Pantazi-Lamprou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz. U. L 108 s. 33) — Naruszenie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) (Dz. U. L 108 s. 21) — Przyznanie przedsiębiorstwu posiadającemu zezwolenie na prowadzenie sieci komunikacji elektronicznej pozwolenia na zainstalowanie urządzeń w miejscach będących własnością publiczną lub prywatną oraz nad tymi miejscami i pod nimi

Sentencja

1) Nie zapewniając przyznawania prawa drogi w miejscach będących własnością publiczną oraz nad tymi miejscami i pod nimi w oparciu o przejrzyste, stosowane bez dyskryminacji i bez zwłoki procedury zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) oraz art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i

usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) Republika Cypru uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tych dyrektyw.

2) Republika Cypru zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 maja 2012 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Georg Neidel przeciwko Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-337/10) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2003/88/WE — Warunki pracy — Organizacja czasu pracy — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Ekwiwalent pieniężny w przypadku choroby — Urzędnicy (strażacy))

(2012/C 174/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Georg Neidel*Strona pozwana:* Stadt Frankfurt am Main**Przedmiot**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Prawo do pieniężnej rekompensaty za coroczny płatny urlop, który nie został wykorzystany z powodu niezdolności do pracy trwającej przez kilka lat poprzedzających przejście na emeryturę — Podmiotowy zakres stosowania dyrektywy 2003/88/WE — Urzędnicy (strażacy)

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie w przypadku urzędnika w normalnych warunkach wykonującego pracę strażaka.
- 2) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że urzędnik, który przeszedł na emeryturę, ma prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop, którego nie wykorzystał, ponieważ nie mógł wykonywać swoich funkcji z powodu choroby.
- 3) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego przyznającym urzędnikom dodatkowe prawo do płatnego urlopu, oprócz minimalnego prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze czterech tygodni, przy czym nie przewidziano zapłaty ekwiwalentu pieniężnego, gdy urzędnik, który przeszedł na emeryturę, nie mógł skorzystać ze wspomnianego dodatkowego prawa z tego względu, że nie wykonywał swoich funkcji z powodu choroby.
- 4) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego ograniczającemu, poprzez ustanowienie dziewięciomiesięcznego okresu przeniesienia, po którego upływie prawo do corocznego płatnego urlopu wygasa, prawo urzędnika przechodzącego na emeryturę do kumulacji ekwiwalentów pieniężnych za coroczne płatne urlopy, które nie zostały wykorzystane z powodu niezdolności do pracy.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — SAS Institute Inc. przeciwko World Programming Ltd

(Sprawy połączone C-406/10) (¹)

(Własność intelektualna — Dyrektywa 91/250/EWG — Ochrona prawna programów komputerowych — Artykuł 1 ust. 2 i art. 5 ust. 3 — Zakres ochrony — Tworzenie bezpośrednio lub za pomocą innego procesu — Program komputerowy chroniony prawem autorskim — Odtworzenie funkcji przez drugi program bez dostępu do kodu źródłowego pierwszego programu — Dekompilacja kodu obiektowego pierwszego programu komputerowego — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawa autorskie i pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Artykuł 2 lit. a) — Podręcznik użytkownika programu komputerowego — Powielenie w innym programie komputerowym — Naruszenie prawa autorskiego — Warunek — Wyraz własnej twórczości intelektualnej autora podręcznika użytkownika)

(2012/C 174/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAS Institute Inc.

Strona pozwana: World Programming Ltd

Przedmiot

Wniosek wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 122, s. 42) — Zakres ochrony — Stworzenie bezpośrednio lub za pomocą innego procesu, takiego jak dekompilacja kodu obiektowego, programu komputerowego kopiującego funkcje innego programu komputerowego, już chronionego prawem autorskim, bez dostępu do jego kodu źródłowego

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych należy interpretować w ten sposób, że ani zbiór funkcji programu komputerowego, ani język programowania i format plików danych używanych w ramach programu komputerowego w celu korzystania z pewnych jego funkcji nie stanowią formy wyrażenia tego programu i nie podlegają z tego tytułu ochronie przyznawanej programom komputerowym przez prawo autorskie w rozumieniu tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy 91/250 należy interpretować w ten sposób, że osoba, która uzyskała kopię programu komputerowego na podstawie licencji, jest upoważniona bez zezwolenia podmiotu prawa autorskiego do tego programu, by obserwować, badać lub testować funkcjonowanie tego programu w celu ustalenia koncepcji i zasad, na których opiera się każdy z elementów wspomnianego programu, gdy dokonuje czynności objętych tą licencją oraz ładowania i uruchamiania koniecznego do używania programu komputerowego, pod warunkiem że osoba ta nie narusza praw wyłącznych podmiotu prawa autorskiego do tego programu.
- 3) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że powielenie w programie komputerowym lub w podręczniku użytkownika tego programu niektórych elementów opisanych w podręczniku użytkownika innego programu komputerowego chronionego prawem autorskim może stanowić naruszenie prawa autorskiego przysługującego do tego podręcznika, jeśli — czego sprawdzenie należy do sądu krajowego — owo powielenie stanowi wyraz własnej twórczości intelektualnej autora podręcznika użytkownika programu komputerowego chronionego prawem autorskim.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — Wolfgang Hofmann przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-419/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2006/126/WE — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, której cofnięto prawo jazdy na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich)

(2012/C 174/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wolfgang Hofmann

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 403, s. 18) — Wzajemne uznanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, której cofnięto prawo jazdy na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie odmowie uznania przez państwo członkowskie — poza okresem obowiązywania zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy orzeczonego wobec posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim i w sytuacji gdy spełniony jest warunek zwykłego miejsca zamieszkania zainteresowanego na terytorium drugiego z tych państw członkowskich — ważności wspomnianego prawa jazdy, jeżeli jego posiadaczowi cofnięto poprzednie prawo jazdy na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación Nacional de Expendedores de Tabaco y Timbre (ANETT) przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-456/10) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ towarów — Artykuły 34 TFUE i 37 TFUE — Krajowe przepisy ustanawiające zakaz dokonywania przywozu wyrobów tytoniowych przez detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych — Norma dotycząca istnienia i funkcjonowania państwowego monopolu na sprzedaż wyrobów tytoniowych — Środek o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi — Względy uzasadniające — Ochrona konsumentów)

(2012/C 174/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Expendedores de Tabaco y Timbre (ANETT)

Strona pozwana: Administración del Estado

Przy udziale: Unión de Asociaciones de Estanqueros de España, Logivend SLU, Organización Nacional de Asociaciones de Estanqueros

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 34 TFUE — Hiszpański monopol w zakresie sprzedaży wyrobów tytoniowych — Zakaz przywozu wyrobów tytoniowych przez detalicznych sprzedawców, wprowadzony na rzecz hurtowników — Proporcjonalność

Sentencja

Artykuł 34 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowym przepisom, takim jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, zabraniającym osobom prowadzącym punkty sprzedaży wyrobów tytoniowych i znaczków prowadzenia działalności w zakresie przywozu wyrobów tytoniowych z innych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pest Megyei Bíróság — Węgry) — Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság przeciwko Invitel Távközlési Zrt

(Sprawa C-472/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 3 ust. 1 i 3 — Artykuły 6 i 7 — Umowy konsumenckie — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana postanowień umownych przez przedsiębiorcę — Powództwo o zaniechanie naruszeń wytoczone na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe — Stwierdzenie nieuczciwego charakteru postanowienia umownego — Skutki prawne)

(2012/C 174/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Pest Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság

Strona pozwana: Invitel Távközlési Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Pest Megyei Bíróság — Wykładnia art. 3 ust. 1 w związku z pkt 1 lit. j) i pkt 2 lit. d) załącznika, a także art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienie pozwalające przedsiębiorcy na jednostronną zmianę postanowień umowy bez ważnego powodu i bez wyraźnego opisu sposobu zmiany cen — Nieuczciwy charakter postanowienia — Skutki prawne wynikające ze stwierdzenia nieuczciwości danego postanowienia umownego w ramach powództwa w interesie zbiorowym

Sentencja

1) Do właściwości sądu krajowego, orzekającego w postępowaniu o zaniechanie naruszeń wszczętym na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe, należy dokonanie oceny, w świetle art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, nieuczciwego charakteru postanowienia umownego zawartego w sporządzonym przez przedsiębiorcę wzorcu umowy konsumenckiej, zgodnie z którym przedsiębiorcy przysługuje prawo jednostronnego dokonywania zmiany wysokości opłat związanych ze świadczoną przez niego usługą, przy czym postanowienie to nie określa w sposób jasny sposobu wyliczania wysokości opłat ani nie wskazuje uzasadnionych powodów takiej zmiany. Dokonując takiej oceny, sąd krajowy powinien w szczególności ustalić, czy — uwzględniając ogół postanowień wzorca umowy konsumenckiej obejmującego sporne postanowienie, a także mając na względzie przepisy

krajowe ustanawiające prawa i obowiązki, które mogą uzupełniać prawa i obowiązki określone w rozpatrywanym wzorcu — powody lub sposób zmiany wysokości opłat związanych ze świadczoną usługą zostały określone w sposób jasny i zrozumiały, a także, w odpowiednim wypadku, czy konsumentowi przysługuje uprawnienie do wypowiedzenia umowy.

2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z art. 7 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:

— nie stoją one na przeszkodzie temu, by stwierdzenie — w sprawie z powództwa o zaniechanie naruszeń, o którym mowa w art. 7 tej dyrektywy, wytoczonego na rzecz konsumentów przez działający w interesie publicznym podmiot wskazany przez prawo krajowe przeciwko przedsiębiorcy — nieważności nieuczciwego postanowienia umownego zawartego we wzorcu umowy konsumenckiej, wywierało, zgodnie z tymi przepisami, skutki wobec ogółu konsumentów, którzy zawarli z zainteresowanym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy, w tym wobec konsumentów, którzy nie byli stroną postępowania o zaniechanie naruszeń;

— w wypadku stwierdzenia nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umowy w ramach takiego postępowania sądy krajowe są zobowiązane, także na przyszłość, wyciągać z urzędu wszelkie konsekwencje wynikające z prawa krajowego, tak aby wspomniane postanowienie nie wiązało konsumentów, którzy zawarli z zainteresowanym przedsiębiorcą umowę, do której stosuje się ten sam wzorzec umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-508/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim złożony przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał już status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, lub przez członka jego rodziny — Wysokość opłat wymaganych przez właściwe organy — Charakter nieproporcjonalny — Przeszkoda w wykonywaniu prawa pobytu)

(2012/C 174/09)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels i J. Langer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciel: T. Papadopoulou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44) — Wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego — Opłaty — Zbyt wysokie i niesprawiedliwe kwoty — Środek utrudniający wykonywanie prawa pobytu

Sentencja

- 1) Stosując — w odniesieniu do obywateli państw trzecich ubiegających się o uzyskanie statusu rezydenta długoterminowego w Niderlandach oraz w odniesieniu do tych, którzy uzyskawszy ten statut w państwie członkowskim innym niż Królestwo Niderlandów, wnioskuje o umożliwienie im skorzystania z prawa do pobytu w tym państwie członkowskim, oraz w odniesieniu do członków ich rodzin wnioskujących o zezwolenie na towarzyszenie tym obywatelom lub na dołączenie do nich — opłaty nadmierne i nieproporcjonalne, które mogą tworzyć przeszkodę w wykonywaniu praw przyznanych przez dyrektywę Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Grecka pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — DR, TV2 Danmark A/S przeciwko NCB — Nordisk Copyright Bureau

(Sprawa C-510/10) (¹)

(Zbliżanie ustawodawstw — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. d) — Prawo do publicznego udostępniania dzieł — Wyjątek od prawa do zwielokrotnienia — Ulotne nagrania dzieł dokonane przez organizacje radiowe i telewizyjne przy pomocy własnego sprzętu i dla własnych programów — Nagrania dokonane przy pomocy sprzętu osoby trzeciej — Odpowiedzialność nadawczej organizacji radiowej i telewizyjnej z tytułu mających charakter szkody skutków działań i zaniechań osoby trzeciej)

(2012/C 174/10)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DR, TV2 Danmark A/S

Strona pozwana: NCB — Nordisk Copyright Bureau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Østre Landsret — Wykładnia art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Warunki objęcia wyjątkiem w zakresie prawa do zwielokrotniania — Nagrania ulotne dokonywane przez nadawcze organizacje radiowe i telewizyjne przy pomocy własnego sprzętu i dla własnych programów — Nadawca, który zamówił u zewnętrznych i niezależnych producentów telewizyjnych programy w celu nadawania ich w ramach własnej działalności nadawczej

Sentencja

- 1) Wyrażenie „przy pomocy własnego sprzętu” znajdujące się w art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym powinno otrzymać wykładnię autonomiczną i jednolitą w ramach prawa Unii.
- 2) Artykuł 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29 analizowany w świetle jej motywu 41 należy interpretować w ten sposób, że własny sprzęt (nadawczej) organizacji radiowej i telewizyjnej obejmuje sprzęt każdej osoby trzeciej działającej w imieniu albo na odpowiedzialność tej organizacji.
- 3) W celu ustalenia, czy nagranie dokonane przy pomocy sprzętu osoby trzeciej przez nadawczą organizację radiową i telewizyjną dla własnych programów jest objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29 w związku z ulotnymi nagraniami, sąd krajowy musi dokonać oceny, czy w okolicznościach sprawy osobę tę można uznać za działającą konkretnie „w imieniu” nadawczej organizacji radiowej i telewizyjnej albo przynajmniej „na odpowiedzialność” tej organizacji. W tej ostatniej kwestii zasadnicze znaczenie ma okoliczność, że względem osób trzecich, w szczególności autorów, których prawa mogą zostać naruszone wskutek bezprawnego nagrania ich utworu, (nadawcza) organizacja radiowa i telewizyjna ma obowiązek naprawy wszelkich mających charakter szkody skutków działań i zaniechań osoby trzeciej, takiej jak zewnętrzna i niezależna pod względem prawnym spółka produkcji telewizyjnej, związana z danym nagraniem, tak jak gdyby działania i zaniechania były dokonane przez samą (nadawczą) organizację radiową i telewizyjną.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — Lebara Ltd przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-520/10) ⁽¹⁾

(Podatki — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 — Odpłatne świadczenie usług — Usługi telekomunikacyjne — Karty telefoniczne typu pre-paid zawierające informacje umożliwiające wykonanie międzynarodowych połączeń telefonicznych — Sprzedaż za pośrednictwem sieci dystrybutorów)

(2012/C 174/11)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lebara Ltd

Strona pozwana: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Wykładnia art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Karty telefoniczne sprzedawane przez podatnika mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim dystrybutorowi mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim i odsprzedawane przez tego dystrybutora innym osobom, które wykorzystują te karty do wykonywania połączeń telefonicznych — Transakcja obejmująca kilka elementów — Zasady opodatkowania podatkiem od wartości dodanej

Sentencja

Wykładni art. 2 pkt 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2003/92/WE z dnia 7 października 2003 r. należy dokonywać w ten sposób, że operator telefonii oferujący usługi telekomunikacyjne obejmujące sprzedaż na rzecz dystrybutora kart telefonicznych zawierających wszystkie informacje konieczne do wykonania międzynarodowych połączeń telefonicznych z wykorzystaniem infrastruktury udostępnionej przez wskazanego operatora, a które są odsprzedawane przez dystrybutora w jego własnym imieniu i na jego własny rachunek użytkownikom końcowym, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych podatników — hurtowników lub detalistów — świadczy odpłatnie usługi telekomunikacyjne

na rzecz dystrybutora. Natomiast wskazany operator nie świadczy odpłatnie drugiej usługi użytkownikowi końcowemu, jeżeli ten ostatni po nabyciu karty telefonicznej korzysta z prawa do wykonania połączeń telefonicznych, czerpiąc informacje zawarte na tej karcie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano — Włochy) — Servet Kamberaj przeciwko Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano

(Sprawa C-571/10) ⁽¹⁾

(Przebieg wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Artykuł 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/109/WE — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Prawo równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego, pomocy społecznej i ochrony socjalnej — Odstępstwo od zasady równości traktowania w odniesieniu do środków z zakresu pomocy społecznej i ochrony socjalnej — Wyłączenie „świadczeń podstawowych” z zakresu zastosowania tego odstępowania — Uregulowanie krajowe przewidujące dodatki mieszkaniowe dla najuboższych lokatorów — Wysokość funduszy przeznaczonych dla obywateli państw trzecich określana na podstawie średniej ważonej obliczanej w odmienny sposób — Oddalenie wniosku o dodatek mieszkaniowy z powodu wyczerpania środków budżetowych przeznaczonych dla obywateli państw trzecich)

(2012/C 174/12)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bolzano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Servet Kamberaj

Strona pozwana: Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano

przy udziale: Associazione Porte Aperte/Offene Türen, Human Rights International, Associazione Volontarius, Fondazione Alexander Langer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Bolzano — Ochrona mniejszości językowych — Uregulowanie prowincjonalne wykonujące podstawową zasadę

krajowego systemu konstytucyjnego polegającą na ochronie mniejszości językowych — Polityka społeczna — Stosowanie odmiennych współczynników w celu określenia kwoty przeznaczonej na dodatki mieszkaniowe dla obywateli państw członkowskich i obywateli państw trzecich — Odmienne kryteria wyboru stosowane do przyznawania dodatku mieszkaniowego obywatelom Unii i obywatelom państw trzecich — Zgodność z art. 2 i 6 TUE oraz z art. 21 i 34 Karty praw podstawowych — Zgodność z art. 18, 45, 49 TFUE — Zgodność z dyrektywą Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, s. 22) oraz z dyrektywą Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44) — Bezpośrednie stosowanie przepisów prawa Unii — Zgodność z art. 14 EKPC i z art. 1 protokołu 12 do EKPC — Bezpośrednie stosowanie EKPC na mocy art. 6 TUE — Sankcje mające zastosowanie zgodnie z art. 15 dyrektywy 2000/43/WE

Sentencja

- 1) Pytanie pierwsze oraz pytania od czwartego do siódmego, przedłożone przez Tribunale di Bolzano w sprawie C-571/10, są niedopuszczalne.
- 2) W przypadku sprzeczności pomiędzy normą prawa krajowego a europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (EKPC), dokonane w art. 6 ust. 3 TUE odesłanie do EKPC nie wymaga od sądu krajowego zastosowania bezpośrednio postanowień tej konwencji i odstąpienia od stosowania niezgodnej z nią normy prawa krajowego.
- 3) Artykuł 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego lub regionalnego takiego jak rozpatrywane w sprawie głównej, które w zakresie przyznawania dodatku mieszkaniowego przewiduje wobec obywateli państw trzecich posiadających przyznany zgodnie przepisami tej dyrektywy status rezydenta długoterminowego traktowanie odmienne w porównaniu z traktowaniem zastrzeżonym dla obywateli krajowych zamieszkujących w tej samej prowincji lub w tym samym regionie przy podziale funduszy przeznaczonych na te dodatki, o ile taka pomoc należy do jednej z trzech kategorii objętych tym przepisem, a art. 11 ust. 4 nie znajduje zastosowania.

(¹) Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mookowi (C-579/10), G. Frank (C-580/10)

(Sprawy połączone od C-578/10 do C-580/10) (¹)

(Artykuły 18 WE i 56 WE — Pojazdy samochodowe — Użytkowanie w państwie członkowskim pożyczonego pojazdu silnikowego, który jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim przy rozpoczęciu użytkowania go na krajowych drogach publicznych)

(2012/C 174/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strony pozwane: L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mook (C-579/10), G. Frank (C-580/10)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 18 WE (obecnie art. 21 TFUE) — Przepis krajowy nakładający podatek rejestracyjny przy rozpoczęciu użytkowania pojazdu na krajowych drogach publicznych — Opodatkowanie osoby zamieszkałej w danym państwie członkowskim, która pożyczyła pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim od zamieszkałej w nim osoby, aby użytkować go przez krótki okres w celach prywatnych w tym pierwszym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 56 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które nakłada na zamieszkałe w nim osoby, które pożyczyły pojazd zarejestrowany w innym państwie członkowskim od osoby zamieszkałej w tym ostatnim państwie, przy rozpoczęciu użytkowania tego pojazdu na krajowych drogach publicznych, obowiązek zapłaty całości podatku, zwykle należnego przy rejestracji pojazdu w pierwszym państwie członkowskim, bez uwzględnienia okresu użytkowania rzeczzonego pojazdu na tych drogach, a osoba ta nie może domagać się prawa do zwolnienia lub do zwrotu, jeżeli ów pojazd nie jest zasadniczo przeznaczony do stałego użytku w pierwszym państwie członkowskim ani w rzeczywistości użytkowany w ten sposób.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Szwecja) — Migrationsverket przeciwko Nurije Kastrati, Valdrinie Kastrati, Valdrinowi Kastratiemu

(Sprawa C-620/10) ⁽¹⁾

(System dubliński — Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 — Procedura określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu — Obywatele państw trzecich posiadający ważną wizę wydaną przez „państwo członkowskie odpowiedzialne” w rozumieniu tego rozporządzenia — Wniosek o udzielenie azylu złożony w państwie członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne na podstawie rzezonego rozporządzenia — Wniosek o pozwolenie na pobyt w państwie członkowskim innym niż państwo odpowiedzialne i następcze wycofanie wniosku o udzielenie azylu — Wycofanie, które nastąpiło przed wyrażeniem zgody na przejęcie przez odpowiedzialne państwo członkowskie — Wycofanie kończące procedury wprowadzone rozporządzeniem nr 343/2003)

(2012/C 174/14)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Migrationsverket

Strona pozwana: Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastratiemu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego — Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Wykładnia art. 4 ust. 5 akapit drugi oraz art. 5 ust. 2 i art. 16 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1) — Warunki zastosowania rozporządzenia w przypadku wycofania wniosku o azyl — Wycofanie wniosków o azyl złożonych przez obywateli państw trzecich w państwie członkowskim A w trakcie postępowania w sprawie ustalenia państwa odpowiedzialnego za rozpoznawanie wniosku na podstawie rzezonego rozporządzenia oraz po wyrażeniu zgody przez państwo członkowskie B na przejęcie wnioskodawców — Decyzja właściwego organu państwa członkowskiego A o odrzuceniu wniosków o azyl i wszczęciu procedury przeniesienia ubiegających się do państwa członkowskiego B, niezależnie od okoliczności, iż wnioski o udzielenie azylu w państwie członkowskim A zostały wycofane

Sentencja

Wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o

azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy dokonywać w ten sposób, że wycofanie wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 lit. c) tego rozporządzenia, które nastąpiło przed wyrażeniem przez odpowiedzialne państwo członkowskie zgody na przejęcie wnioskodawcy, ma ten skutek, iż rozporządzenie to nie może być dłużej stosowane. W takiej sytuacji do państwa członkowskiego, na którego terytorium wniosek został złożony, należy podjęcie decyzji wynikających z tego cofnięcia, a w szczególności umorzenie postępowania i zamieszczenie odpowiedniej informacji w aktach wnioskodawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — „Balkan and Sea Properties” ADSIC (C-621/10), Prowadninwest OOD (C-129/11) przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawnjenje na izpylnenieto” — Warna pri Centralno uprawnjenje na Nacionalna agencija za prihodite

(Sprawy połączone C-621/10 i C-129/11) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 73 i art. 80 ust. 1 — Sprzedaż nieruchomości między spółkami powiązanymi — Wartość transakcji — Przepisy krajowe przewidujące w przypadku transakcji między osobami powiązanymi, że podstawę opodatkowania do celów podatku VAT stanowi wolnorynkowa wartość transakcji)

(2012/C 174/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: „Balkan and Sea Properties” ADSIC (C-621/10), Prowadninwest OOD (C-129/11)

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawnjenje na izpylnenieto” — Warna pri Centralno uprawnjenje na Nacionalna agencija za prihodite

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd — Warna — Bułgaria — Wykładnia art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Spółki powiązane,

które zawarły umowę sprzedaży nieruchomości — Przepisy krajowe, które dla czynności między osobami powiązаныmi przewidują, że podstawę opodatkowania dla celów podatku VAT stanowi wartość sprzedaży transakcji — Metody ustalania wartości sprzedaży — Wyłączenie prawa do odliczenia podatku VAT, jeżeli podatek został obliczony niezgodnie z prawem

Sentencja

- 1) Artykuł 80 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim warunki stosowania są wyczerpujące, a zatem uregulowanie krajowe nie może przewidywać na podstawie tego przepisu, iż podstawę opodatkowania stanowi wartość wolnorynkowa transakcji w wypadkach innych niż wymienione w rzeczonym przepisie, w szczególności gdy — czego zbadanie należy do sądu krajowego — podatnik korzysta z pełnego prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej.
- 2) W okolicznościach takich jak w sprawach przed sądem krajowym art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112 przyznaje zainteresowanym spółkom prawo do bezpośredniego powoływania się na niego w celu sprzeciwienia się stosowaniu przepisów krajowych niezgodnych z tym przepisem. W braku możliwości dokonania wykładni uregulowania krajowego w zgodności z owym art. 80 ust. 1 sąd krajowy powinien nie stosować żadnego przepisu tego uregulowania, który jest z nim sprzeczny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.
Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-24/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Wydatki dokonane przez Królestwo Hiszpanii — Pomoc na produkcję oliwy z oliwek)

(2012/C 174/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: F. Jimeno Fernández, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie T-113/08 Hiszpania przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. 2008, L 18, s. 12) w zakresie, w jakim dotyczy ona niektórych wydatków poniesionych przez Królestwo Hiszpanii w sektorach oliwy z oliwek i uprawy roślin.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie T-113/08 Hiszpania przeciwko Komisji zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd, kwalifikując pismo Komisji AGR 16844 z dnia 11 lipca 2002 r. jako powiadomienie w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2245/1999 z dnia 22 października 1999 r., przyjął, że data doręczenia tego pisma stanowi punkt odniesienia przy obliczaniu terminu 24 miesięcy przewidzianego w art. 5 ust. 2 lit. c) akapit piąty rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1287/95 z dnia 22 maja 1995 r., i w art. 7 ust. 4 akapit piąty rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, na potrzeby korekty finansowej, której dokonano w decyzji Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w odniesieniu do sektora oliwy z oliwek ze względu na fakt, że propozycje agencji ds. oliwy z oliwek sformułowane po przeprowadzeniu kontroli w młynach nie zostały w wystarczającym zakresie wdrożone przez władze hiszpańskie.

- 2) Stwierdza się nieważność decyzji 2008/68 w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania wspólnotowego wydatki dokonane przez Królestwo Hiszpanii w sektorze oliwy z oliwek poza terminem 24 miesięcy poprzedzającym datę doręczenia pisma Komisji z dnia 24 listopada 2004 r., zwołującego dwustronne spotkanie w dniu 21 grudnia 2004 r., o ile wydatki te są objęte korektą zastosowaną ze względu na fakt, że propozycje agencji ds. oliwy z oliwek sformułowane po przeprowadzeniu kontroli w młynach nie zostały w wystarczającym zakresie wdrożone przez władze hiszpańskie.

- 3) Królestwo Hiszpanii i Komisja Europejska pokrywają własne koszty, poniesione zarówno w postępowaniu pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Able UK Ltd

(Sprawa C-225/11) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia — Artykuł 151 ust. 1 lit. c) — Demontaż przestarzałych statków marynarki Stanów Zjednoczonych na terytorium państwa członkowskiego)

(2012/C 174/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: Able UK Ltd

Przedmiot

Wniosek od wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) — Wykładnia art. 151 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia dotyczące niektórych transakcji uznanych za eksport — Demontaż przestarzałych statków marynarki Stanów Zjednoczonych na terytorium państwa członkowskiego

Sentencja

Wykładni art. 151 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w ten sposób, że świadczenie usług, takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, w państwie członkowskim będącym stroną Traktatu Północnoatlantyckiego, obejmujące demontaż przestarzałych statków marynarki innego państwa będącego stroną tego traktatu, jest objęte zwolnieniem z podatku od wartości dodanej na mocy tego przepisu, wyłącznie jeżeli:

— to świadczenie usług następuje na rzecz części sił zbrojnych tego innego państwa biorących udział we wspólnych działaniach obronnych lub na rzecz towarzyszącego im personelu cywilnego oraz jeźeli

— to świadczenie usług następuje na rzecz części wskazanych sił zbrojnych stacjonujących na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego lub wizytujących to terytorium lub na rzecz towarzyszącego tym siłom personelu cywilnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 16.7.2011

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. — Legris Industries SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-289/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Spółka dominująca i spółka zależna — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia)

(2012/C 174/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Legris Industries SA (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie T-376/06 Legris Industries przeciwko Komisji, na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121) — Złącza — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Naruszenia prawa do niezależnego i bezstronnego sądu — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Naruszenie zasady równego traktowania, zasady odpowiedzialności osobistej i zasady indywidualizacji kar — Przeinaczenie dowodów

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Legris Industries SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 maja 2012 r. — Comap SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-290/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor des złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Czas trwania naruszenia — Pojęcie „ciągłości”)

(2012/C 174/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Comap SA (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i S. de Guigné)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-377/06 Comap przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Naruszenie prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu — Naruszenie zasady ścisłej wykładni ustawy karnej — Pojęcie „publicznego zdystansowania się” — Przeinaczenie dowodów — Brak uzasadnienia

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Comap S.A. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Postępowanie karne przeciwko Minh Khoa Vo

(Sprawa C-83/12 PPU) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Wspólnotowy kodeks wizowy — Artykuły 21 i 34 — Ustawodawstwo krajowe — Nielegalne wprowadzenie obywateli państw trzecich na terytorium państwa członkowskiego — Wizy uzyskane poprzez podstępne wprowadzenie w błąd — Kara nałożona na organizatora nielegalnej imigracji)

(2012/C 174/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Minh Khoa Vo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 21 i art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243, s. 1) — Przepisy krajowe przewidujące kary dla osób przewożących nielegalnie cudzoziemców na terytorium krajowe — Zastosowanie sankcji w sytuacji gdy chodzi o cudzoziemca posiadającego wizę uzyskaną wskutek podstępnego wprowadzenia w błąd właściwego organu innego państwa członkowskiego, która nie została jeszcze unieważniona na mocy wspomnianego rozporządzenia

Sentencja

Wykładnia art. 21 i 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wynikającej z przepisów krajowych karalności pomocy w nielegalnej imigracji w przypadkach, w których przemycane osoby, obywatele państw trzecich, posiadają wizę uzyskaną wskutek podstępnego wprowadzenia w błąd poprzez podanie nieprawdy właściwemu organowi państwa członkowskiego wydania wizy co do rzeczywistego celu podróży, chociaż wiza ta nie została uprzednio unieważniona.

(¹) Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 6 marca 2012 r. — Josef Probst przeciwko mr.nexnet GmbH

(Sprawa C-119/12)

(2012/C 174/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josef Probst

Strona pozwana: mr.nexnet GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 2 i 5 dyrektywy 2002/58/WE (¹) zezwala na przekazanie cesjonariuszowi wierzytelności z tytułu opłat za usługi telekomunikacyjne, przez usługodawcę, danych o ruchu, jeżeli u podstaw cesji dokonanej w celu windykacji zaległych wierzytelności, poza ogólnym obowiązkiem przestrzegania tajemnicy łączności i ochrony danych na podstawie obowiązującego ustawodawstwa, leżą następujące warunki określone w umowie:

Usługodawca i cesjonariusz zobowiązują się do przetwarzania i wykorzystywania chronionych danych tylko w ramach ich współpracy i wyłącznie w celu leżącym u podstawy zawartej umowy i każdym wypadku we wskazany sposób,

sকoro tylko wgląd do chronionych danych nie będzie już konieczny do zrealizowania tego celu, wszystkie istniejące w tym zakresie chronione dane należy usunąć w sposób uniemożliwiający ich odtworzenie lub zwrócić,

każda ze stron umowy jest uprawniona do kontrolowania przestrzegania ochrony i bezpieczeństwa danych przez odpowiednio drugą ze stron umowy w rozumieniu niniejszego porozumienia;

przekazane poufne dokumenty i informacje mogą być udostępniane tylko tym pracownikom, którym są one niezbędne do wykonania umowy,

strony umowy zobowiążą swoich pracowników zgodnie z niniejszą umową do zachowania poufności;

na żądanie, jednakże najpóźniej z momentem zakończenia współpracy, wszystkie istniejące w tym zakresie poufne informacje należy usunąć lub zwrócić drugiej stronie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej, Dz. U. L 201 s. 37)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada (Hiszpania) w dniu 8 marca 2012 r. — Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. i inni

(Sprawa C-125/12)

(2012/C 174/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil de Granada

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Promociones y Construcciones BJ 200 S. L., Ignacio Alba Muñoz, syndyk Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. oraz Agencia Estatal de la Administración Tributaria (organy skarbowe)

Pytania prejudycjalne

1) Czy w sytuacji gdy postępowanie sądowe jest postępowaniem upadłościowym otwartym w wyniku stwierdzenia niewypłacalności dłużnika, to artykuł 199 ust. 1.lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, stanowiący, że „1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik — odbiorca następujących transakcji: (...) g) dostawa nieruchomości zbywanych przez dłużnika z tytułu wyroku w ramach procedury przymusowej sprzedaży” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on jedynie transakcje, które ściśle odpowiadają likwidacyjnemu charakterowi tego postępowania czy też etapowi likwidacyjnemu, na którym to postępowanie się znajduje, w taki sposób, że sprzedaż rzeczonych nieruchomości musi mieć miejsce wskutek całkowitej likwidacji majątku dłużnika, czy też biorąc pod uwagę to, iż postępowanie upadłościowe może doprowadzić, jako jedna z opcji, do likwidacji upadłego przedsiębiorstwa, to wskazany powyżej przepis dyrektywy obejmuje także jakiegokolwiek zbycie nieruchomości dokonane przez dłużnika postawionego w stan upadłości w toku postępowania upadłościowego?

2) Czy art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że „procedura przymusowej sprzedaży”, o której mowa w tym przepisie, obejmuje sądowe zbiorcze postępowanie upadłościowe, w ramach którego dokonane zostało dobrowolne zbycie jednego lub więcej składników majątku, niezależnie od tego, iż postępowanie upadłościowe nie znajdowało się w fazie przymusowej likwidacji majątku, zaś sprzedaż miała miejsce jedynie ze względu na korzystną sposobność; czy też przeciwnie, przywołane pojęcie obejmuje wyłącznie przymusową sprzedaż sądową mającą na celu likwidację majątku dłużnika?

3) W tym ostatnim przypadku, jeżeli art. 199 ust. 1.lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej odnosi się wyłącznie do przymusowej sprzedaży sądowej mającej na celu likwidację majątku dłużnika, czy należy interpretować przywołany wyżej przepis w ten sposób, że wyłącza on możliwość zmiany podatnika VAT w przypadku zbycia nieruchomości przez dłużnika w upadłości, dokonanego ze względu na korzystną sposobność i pozytywne skutki dla interesów upadłości, poza wszelkim procesem całościowej likwidacji majątku upadłego i co za tym idzie, należy zaniechać zastosowania przepisu prawa krajowego, który rozszerzył zakres zastosowania art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112 na takie stany faktyczne, których ta norma nie przewiduje?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Niemcy) w dniu 8 marca 2012 r. — Magdeburger Mühlenwerke GmbH przeciwko Finanzamt Magdeburg

(Sprawa C-129/12)

(2012/C 174/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Magdeburger Mühlenwerke GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Magdeburg

Pytanie prejudycjalne

Czy decyzja Komisji C(1998) 1712 z dnia 20 maja 1998 r. (¹) pozostawiła ustawodawcy niemieckiemu zakres swobody implementacyjnej przy formułowaniu § 2 zdanie drugie pkt 4

Investitionszulagengesetz (InvZulG 1996) w brzmieniu nadanym przez Steuerentlastungsgesetz 1999 z dnia 19 grudnia 1998 r., taki że swoboda ta obejmuje system wsparcia leżących w jego zakresie inwestycji, w przypadku których wiążąca decyzja inwestycyjna została podjęta przed upływem terminu wykonania decyzji Komisji względnie przed opublikowaniem zamierzonych środków w Bundessteuerblatt (BStBl), ale dostawa przedmiotu inwestycji oraz ustalenie wysokości dopłaty i jej wypłata następują po tym?

(¹) Decyzja Komisji 1999/183/WE z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie pomocy państwa na przetwórstwo i obrót produktami rolnymi, która może być udzielana przez Niemcy na podstawie istniejących regionalnych systemów pomocy (Dz.U. 1999, L 60, s. 61).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 19 marca 2012 r. — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona przeciwko Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-139/12)

(2012/C 174/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona.

Strona pozwana: Generalidad de Cataluña.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja (obecnie dyrektywa 2006/112/WE z dnia 28 listopada) zobowiązuje w jej art. 13 część B lit. d) pkt 5 do opodatkowania podatkiem od wartości dodanej bez zwolnienia transakcji sprzedaży akcji przez podatnika podatku, które wiążą się z nabyciem własności nieruchomości, przy jednoczesnym ustanowieniu wyjątku dla papierów wartościowych, których posiadanie zapewnia w sposób prawny i faktyczny przyznanie własności lub korzystanie z nieruchomości lub jej części?
- 2) Czy dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja zezwala na istnienie przepisów takich, jak art. 108 Ley 24/1988, del Mercado de Valores (hiszpańskiej ustawy 24/1988), który opodatkowuje nabycie większości kapitału spółki, na kapitał której w większości składają się nieruchomości, podatkiem pośrednim innym niż VAT, zwanym Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales (podatkiem od przeniesienia własności) nie biorąc pod uwagę możliwego statusu przedsiębiorcy uczestników transakcji, bez wyłączenia jednak przypadku, w którym, jeżeli przeniesiono by bezpośrednio własność nieruchomości, w miejsce akcji lub udziałów, transakcja zostałaby opodatkowana podatkiem VAT?

- 3) Czy sprzeczny ze swobodą przedsiębiorczości zagwarantowaną przez art. 49 TWE (obecnie art. 49 TFUE) oraz ze swobodą przepływu kapitału uregulowaną w art. 56 TWE (obecnie art. 63 TFUE) jest przepis krajowy, taki jak art. 108 ley del Mercado de Valores z dnia 28 lipca 1988 r., w brzmieniu nadanym mu przez przepis dodatkowy 12ª ley 18/1991, który opodatkowuje nabycie większości kapitału zakładowego spółek, których majątek zasadniczo stanowią nieruchomości położone w Hiszpanii, bez możliwości udowodnienia, że spółka, nad którą nabywa się kontrolę, prowadzi działalność gospodarczą?

(¹) Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-151/12)

(2012/C 174/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana i B. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż, w odniesieniu do zlewni wewnątrzregionalnych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim zgodnie z art. 4 ust. 8; art. 7 ust. 2; art. 10 ust. 1 i 2 oraz zgodnie z sekcjami 1.3 i 1.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że dokonana przez Królestwo Hiszpanii transpozycja przepisów dyrektywy 2000/60/WE wskazanych w żądaniach zawartych w skardze była niewłaściwa, ponieważ uregulowania hiszpańskie mają zastosowanie wyłącznie do zlewni międzyregionalnych w Hiszpanii. W rezultacie w odniesieniu do zlewni wewnątrzregionalnych (których wody przepływają przez terytorium jednego regionu autonomicznego) nie dokonano transpozycji wskazanych przepisów do hiszpańskiego porządku prawnego.

(¹) Dz.U. L 327, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii**(Sprawa C-152/12)**

(2012/C 174/26)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Vasileva i H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi o:

— stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze z dnia 16 marca 2012 r. Komisja wnosi o stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE przez to, że systemu pobierania opłat przez zarządcę infrastruktury w Bułgarii nie oparła zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE na kosztach ponoszonych bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych. Z drugiej strony Bułgaria nie powiadomiła, by zgodnie z art. 8 ust. 1 tej dyrektywy oparła opłaty na systemie, który ma na celu pełne pokrycie kosztów. Z tego powodu Bułgaria powinna była w każdym wypadku spełnić warunki określone w tym artykule.

Komisja opiera się na następujących zasadniczych argumentach:

1) Przez wyrażenie „koszty ponoszone bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych” należy rozumieć koszty graniczne ponoszone bezpośrednio w wyniku faktycznego użytkowania infrastruktury kolejowej, tzn. „koszty bezpośrednie” wynikające z konkretnego przewozu kolejowego. W konsekwencji koszty te są zmienne i zależne od tego, czy infrastruktura kolejowa jest wykorzystywana czy nie. Rozumując w ten sposób, koszty ponoszone niezależnie od faktycznego użytkowania infrastruktury kolejowej nie mogą być postrzegane jako koszty pośrednie, także gdyby dotyczyły czynności lub towarów, które są niezbędne do tego, by móc prowadzić transport kolejowy

na określonych odcinkach. Są to koszty stałe w tym sensie, że ponoszone są wtedy, gdy infrastruktura kolejowa nie jest użytkowana.

2) Wykładnia ta znajduje oparcie w brzmieniu art. 7 ust. 3, który odnosi się do kosztów „ponoszonych bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych”. Koszty stałe, które są związane z całością sieci kolejowej, nie są ponoszone „bezpośrednio” w wyniku konkretnego przewozu kolejowego. Wyrażenie „ponoszone bezpośrednio” dotyczy więc kosztów dodatkowych ponoszonych w wyniku konkretnego przewozu kolejowego. Proponowana wykładnia opiera się na związku systemowym art. 7 ust. 3. Artykuł 7 reguluje zasady pobierania opłat, podczas gdy art. 8 reguluje wyjątki, które można wprowadzić od tych zasad. Jest o tym mowa w art. 8 ust. 1: „w celu uzyskania pełnego odzysku kosztów poniesionych przez zarządcę infrastruktury” — co oznacza, że koszty, których dotyczy art. 7 ust. 3, nie mogą być końcowymi kosztami zarządcy infrastruktury, lecz że chodzi o te koszty pośrednie, które wynikają z konkretnego przewozu kolejowego, tzn. koszty niższe niż koszty końcowe. Wykładnię tę wspiera motyw 7 dyrektywy 2001/14/WE, który zachęca do optymalnego wykorzystania infrastruktury kolejowej przez wiele przedsiębiorstw transportowych, co zakłada niski poziom opłat.

3) Komisja uważa, że zarządca infrastruktury musi udostępnić infrastrukturę przedsiębiorstwom kolejowym na własny koszt i że przedsiębiorstwa kolejowe muszą wnieść opłaty, które odpowiadają kosztom pośrednim. Wynika to z konieczności zwiększenia atrakcyjności użytkowania infrastruktury kolejowej przez dużą liczbę przedsiębiorstw kolejowych i zwiększyć jej optymalne wykorzystanie przez każde z nich. Możliwość zastosowania art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE ma miejsce tylko wtedy, gdy spełnione są warunki określone w tym artykule: w odniesieniu do wszystkich segmentów rynku, do których zarządca infrastruktury zamierza zastosować podwyżki, musi on najpierw sprawdzić, czy mogłyby one wytrzymać takie podwyżki. Wykładnia ta wynika z brzmienia art. 8 ust. 1 akapit pierwszy, a mianowicie ze sformułowania „jeżeli rynek może to wytrzymać”, oraz z brzmienia art. 8 ust. 1 akapit drugi, który stanowi: „Poziom opłat nie może jednak wykluczać użytkowania infrastruktury przez segmenty rynku, które mogą zapłacić przynajmniej koszty ponoszone bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych (...)”.

4) Pełna analiza kosztów i wydatków bułgarskiego zarządcy infrastruktury w latach 2005-2008 pokazuje, że 60 % do 70 % bezpośrednich kosztów funkcjonowania naliczanych w Bułgarii opiera się na elementach stałych, w szczególności wynagrodzeniach za pracę i ubezpieczeniu społecznym. Zgodnie z tym, co powiedziano powyżej, Komisja dochodzi do wniosku, że kosztów tych nie można postrzegać jako kosztów pośrednich w rozumieniu art. 7 ust. 3, gdyż nie zmieniają się one przy prowadzeniu przewozów kolejowych. W konsekwencji wpływy z opłat za infrastrukturę są dużo wyższe niż ogólne bezpośrednie koszty funkcjonowania. W wyniku tego Komisja dochodzi do wniosku, że opłaty w Bułgarii kształtowane są nie tylko na podstawie kosztów ponoszonych bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych.

5) Na podstawie otrzymanych informacji Komisja stwierdza, że metoda stosowana w Bułgarii przy pobieraniu opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej nie wykazuje jasnego związku z pojęciem kosztów bezpośrednich w rozumieniu art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE.

(¹) Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 29 marca 2012 r. — Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken przeciwko Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Sprawa C-154/12)

(2012/C 174/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken

Strona pozwana: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Pytanie prejudycjalne

1) Czy art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (¹), aktualnie art. 51 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (²), nakładając na sektor cukru-buraków cukrowych opłatę w wysokości 12 EUR/tonę cukru kwotowego, jest nieważny:

— ponieważ podstawą prawną ustanowienia tego przepisu zastosowaną przez ustawodawcę jest dawny art. 37 ust. 2 akapit trzeci traktatu WE (obecnie art. 43 ust. 2 traktatu FUE);

— ponieważ uzasadniając opłatę jako środek przeznaczony na finansowanie wydatków WOR cukru, chociaż w rzeczywistości finansuje ona dopłaty bezpośrednie lub ma na celu zachować neutralność budżetową reformy cukrowej 2006 r., ustawodawca nie przedstawia jasno

i jednoznacznie uzasadnienia dla wprowadzenia opłaty, jak wymaga się tego w art. 296 traktatu FUE (dawny art. 253 traktatu WE);

— ponieważ ze względu na to, że branża cukrowniczo-buraczana jest jedynym sektorem, na który nałożono taką opłatę wpływającą do budżetu ogólnego UE, opłatę należy uznać za dyskryminującą zarówno między plantatorami, którzy utrzymali produkcję buraków cukrowych, jak i tymi, którzy jej zaprzestali, jak też między branżą cukrowniczo-buraczaną i każdym innym sektorem rolnym lub nierolnym;

— ponieważ opłatę należy uznać za naruszającą zasadę proporcjonalności, gdyż opłata ta nie jest ani odpowiednia, ani niezbędna do finansowania wydatków WOR cukru, ani też proporcjonalna do rzeczywistych kosztów i perspektyw wydatków WOR cukru?

(¹) Dz.U. L 58, s. 1.

(²) Dz.U. L 299, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-158/12)

(2012/C 174/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrova, K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wydając pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy 2008/1/WE (¹) lub, w stosownych przypadkach, nie rozważając ponownie oraz, jeśli to konieczne, nie uaktualniając warunków w odniesieniu do 13 istniejących w Irlandii instalacji do hodowli świń i instalacji do hodowli drobiu i nie zapewniając w ten sposób, aby te istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 dyrektywy 2008/1/WE nie później niż w dniu 30 października 2007 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 5 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE państwa członkowskie powinny być zapewnić, że ich właściwe organy wydadzą pozwolenia zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, ponownie rozważą oraz, jeśli to konieczne, uaktualnią warunki istniejących pozwoleń nie później niż w dniu 30 października 2007 r.

Na podstawie dostępnych informacji Komisja dochodzi do wniosku, że istniejące w Irlandii instalacje do hodowli świń i instalacje do hodowli drobiu są nadal eksploatowane bez pozwoleń wydanych na podstawie dyrektywy 2008/1/WE, a zatem Komisja stwierdza, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 11 kwietnia 2012 r. — Peter Pinckney przeciwko KDG médiattech AG

(Sprawa C-170/12)

(2012/C 174/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Peter Pinckney

Strona pozwana: KDG médiattech AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich za pomocą treści udostępnianych poprzez stronę internetową

— osoba uważająca się za poszkodowaną ma prawo wnieść powództwo odszkodowawcze do sądu każdego z państw członkowskich, na którego terytorium treść umieszczona na stronie internetowej jest lub była dostępna, w zakresie naprawienia szkody poniesionej na terytorium państwa członkowskiego tego sądu,

czy

— treść ta musi być ponadto przeznaczona dla odbiorców znajdujących się na terytorium tego państwa członkowskiego, ewentualnie czy musi występować inny łącznik?

2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze będzie taka sama, jeżeli zarzucane naruszenie majątkowych praw autorskich nie wynika z udostępnienia w internecie zdematerializowanej treści, lecz, jak w niniejszej sprawie, z oferty sprzedaży w sieci materialnego nośnika zawierającego tę treść?

(¹) Dz.U. 2001 L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 lutego 2012 r. w sprawie T-291/09 Carrols Corp. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Giulio Gambettoli wniesione w dniu 11 kwietnia 2012 r. przez Carrols Corp.

(Sprawa C-171/12 P)

(2012/C 174/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Carrols Corp. (przedstawiciel: I. Temiño Cenicerós, adwokat)

Druza strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Giulio Gambettola

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie T-291/09 w całości;

— uwzględnienie w całości żądań zgłoszonych w pierwszej instancji

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie przez Sąd prawa Unii przejawiające się w naruszeniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) i orzecznictwa dokonującego jego wykładni.

W zaskarżonym orzeczeniu Sąd uznał, że „jeżeli chodzi o tożsamość oznaczeń, których sprawa dotyczy, nie może ona świadczyć o złej wierze interwenienta, jeżeli brak jest innych istotnych dla sprawy elementów”.

Tymczasem w wyroku Trybunału sprawiedliwości z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie C-529/07 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Zb. Orz. s. I-4893) podkreślono, że „istnienie złej wiary zgłaszającego (...) należy oceniać całościowo, uwzględniając wszystkie istotne czynniki występujące w danej sprawie” Jednak Sąd niesłusznie analizuje każdy fakt indywidualnie i osobno, tracąc ogład całościowy i w sposób nieuzasadniony zwiększając ciężar dowodu spoczywający na stronie skarżącej ze szkodą dla jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu
18 kwietnia 2012 r. — Yvon Welte przeciwko Finanzamt
Velbert**

(Sprawa C-181/12)

(2012/C 174/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yvon Welte

Strona pozwana: Finanzamt Velbert

Pytania prejudycjalne

Czy art. 56 i 58 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby krajowe uregulowanie państwa członkowskiego w dziedzinie podatku od spadków przewidywało w przypadku nabycia w drodze dziedziczenia gruntu położonego na terytorium kraju przez osobę niebędącą rezydentem kwotę wolną od podatku w wysokości jedynie 2 000 EUR na rzecz nabywcy niebędącego rezydentem, podczas gdy przy nabyciu w drodze dziedziczenia zostałaaby przyznana kwota wolna od podatku w wysokości 500 000 EUR, gdyby spadkodawca lub nabywca w chwili otwarcia spadku posiadał miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim?

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2012 r. — *Conceria Kara przeciwko OHIM — Dima (KARRA)*

(Sprawa T-270/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego KARRA — Wcześniejsze graficzne, krajowe i wspólnotowe, znaki towarowe KARA — Firma Kara Srl i nazwa handlowa Kara — Względne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 konwencji paryskiej — Zła wiara)

(2012/C 174/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: *Conceria Kara Srl* (Trezzano sul Naviglio, Italia) (przedstawiciel: P. Picciolini adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Mannucci pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: *Dima — Gida Tekstil Deri Insaat Maden Turizm Orman Urünleri Sanayi Ve Ticaret Ltd Sti* (Stambuł, Turcja)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 marca 2010 r. (sprawa R 1172/2009-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między *Conceria Kara Srl* a *Gida Tekstil Deri Insaat Maden Turizm Orman Urünleri Sanayi Ve Ticaret Ltd Sti*

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Conceria Kara Srl* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Sądu z dnia 2 maja 2012 r. — *Universal Display przeciwko OHIM (UniversalPHOLED)*

(Sprawa T-435/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego *UniversalPHOLED* — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 174/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Universal Display Corp.* (Ewing, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: A. Poulter i C. Lehr, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 maja 2011 r. (sprawa R 215/2011-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego *UniversalPHOLED* jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Universal Display Corp.* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 16 kwietnia 2012 r. — *de Brito Sequeira Carvalho przeciwko Komisji*

(Sprawy połączone T-40/07 P-REV i T-62/07 P-REV P) ⁽¹⁾

(Postępowanie — Skarga o wznowienie postępowania — Nowa okoliczność — Brak — Niedopuszczalność)

(2012/C 174/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: *José António de Brito Sequeira Carvalho* (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Boury)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o wznowienie postępowania w przedmiocie wyroku Sądu z dnia 5 października 2009 r. w sprawach połączonych T-40/07 P i T-62/07 P *de Brito Sequeira Carvalho* i Komisja przeciwko Komisji i *de Brito Sequeira Carvalho*, dotychczas niepublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Skarga o wznowienie postępowania zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — El Fatmi przeciwko Radzie

(Sprawy połączone T-76/07, T-362/07 i T-409/08) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki restrykcyjne mające na celu zwalczanie terroryzmu — Skreślenie z wykazu osób i podmiotów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Umorzenie postępowania)

(2012/C 174/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Nouriddin El Fatmi (Vught, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci G. Pulles i A.M. van Eik (sprawy T-76/07, T-362/07 i T-409/08), J. Pauw (sprawy T-76/07 i T-362/07) i M. Uiterwaal (T-76/07))

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo G.J. Van Hegelsom i E. Finnegan (T-76/07 i T-362/07), następnie B. Driessen i E. Finnegan (T-76/07, T-362/07 i T-409/08), pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: początkowo C. Wissels, M. de Mol i Y. de Vries oraz M. de Grave (sprawa T-76/07), następnie C. Wissels, M. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy); i Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Boelaert i P. van Nuffel oraz początkowo J. Aquilina (sprawa T-76/07), pełnomocnicy)

Przedmiot

Co do istoty żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2006/1008/WE z dnia 21 grudnia 2006 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 379, s. 123), zastąpionej kolejno decyzjami Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. (Dz.U. L 169, s. 58), 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. (Dz.U. L 340, s. 100), 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. (Dz.U. L 188, s. 21), 2009/62/WE z dnia 26 stycznia 2009 r. (Dz.U. L 23, s. 25), rozporządzeniem Rady (WE) nr 501/2009 z dnia 15 czerwca 2009 r. (Dz.U. L 151, s. 14), rozporządzeniami wykonawczymi Rady (UE) nr 1285/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. (Dz.U. L 346, s. 39), (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. (Dz.U. L 178, s. 1), (UE) nr 83/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 28, s. 14) i (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. (Dz.U. L 188, s. 2), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego jest wymienione w wykazie osób, grup i podmiotów, do

których zastosowanie ma rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 1).

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Komisja Europejska i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Postanowienie Sądu z dnia 20 kwietnia 2012 r. — Pachtitis przeciwko Komisji

(Sprawa T-374/07) (¹)

(Służba publiczna — Nabór — Konkurs otwarty — Oddalenie wniosku o udzielenie dostępu do kopii pytań i odpowiedzi z testów wstępnych — Brak właściwości Sądu — Przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej)

(2012/C 174/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimitrios Pachtitis (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: początkowo P. Giatagantzidis i V. Niagkou, następnie P. Giatagantzidis i S. Stavropoulou, następnie P. Giatagantzidis i K. Kyriazi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i I. Chatzigiannis, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Grecka (przedstawiciele: E.-M. Mamouna i K. Boskovits, pełnomocnicy); Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i S. Johannesson, pełnomocnicy); Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) (przedstawiciel: H. Hijmans, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Urzędu Doboru Kadr Wspólnot Europejskich (EPSO) z dnia 27 czerwca 2007 r. oddalającej wniosek skarżącego o udostępnienie pytań zadanych mu w związku z jego udziałem w konkursie otwartym EPSO/AD/77/06, udzielonych przez niego odpowiedzi na te pytania oraz siatki prawidłowych odpowiedzi na te pytania, oraz, po drugie, dorozumianej decyzji odmownej w sprawie potwierdzającego wniosku o dostęp, skierowanego przez skarżącego do EPSO w dniu 10 lipca 2007 r.

Sentencja

- 1) Sprawa T-374/07 zostaje przekazana Sądowi do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Postanowienie Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Alstom przeciwko Komisji

(Sprawa T-517/09) (¹)

(Konkurencja — Rynek transformatorów mocy — Pismo księgowego Komisji — Odmowa przyjęcia ustanowienia gwarancji bankowej jako sposobu czasowego pokrycia grzywny — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania)

(2012/C 174/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alstom (Levallois-Perret, Francja) (przedstawiciele: J. Derenne i A. Müller-Rappard, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, N. von Lingen i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 7601 wersja ostateczna z dnia 7 października 2009 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/39.129 — Transformatory mocy) i nakładającą na skarżącą grzywnę, oraz, z drugiej strony, żądanie stwierdzenia nieważności pisma księgowego Komisji z dnia 10 grudnia 2009 r. odmawiającego przyjęcia ustanowienia gwarancji bankowej jako sposobu czasowego pokrycia tej grzywny.

Sentencja

- 1) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności pisma księgowego Komisji z dnia 10 grudnia 2009 r. odmawiającego przyjęcia ustanowienia gwarancji bankowej jako sposobu czasowego pokrycia grzywny nałożonej w decyzji Komisji C(2009) 7601 wersja ostateczna z dnia 7 października 2009 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/39.129 — Transformatory mocy).
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 51 z 27.2.2010

Postanowienie Sądu z dnia 16 kwietnia 2012 r. — F91 Diddelég i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-341/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Nienadanie biegu skardze — Niewszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak aktu zaskarżalnego — Niedopuszczalność)

(2012/C 174/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: F91 Diddelég (Dudelange, Luksemburg), Julien Bonnetaud (Yutz, Francja), Thomas Gruszczynski (Amnéville,

Francja), Rainer Hauck (Maxdorf, Niemcy), Stéphane Martine (Esch-sur-Alzette, Luksemburg), Grégory Molnar (Moyeuvre-Grande, Francja) i Yann Thibout (Algrange, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Misson, C. Delrée i G. Ernes)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Rozet i P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Fédération Luxembourgeoise de Football (FLF) (Mondercange, Luksemburg) (przedstawiciele: początkowo K. Daly, solicitor i D. Keane, SC, następnie K. Daly)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 3 czerwca 2010 r. o umorzeniu postępowania w sprawie skargi wniesionej do Komisji przez skarżących przeciwko Fédération Luxembourgeoise de Football (FLF), żądanie stwierdzenia nieważności regulaminów FLF naruszających art. 39 WE i 81 WE a także żądanie nałożenia „wszelkich niezbędnych sankcji”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) F91 Diddelég, Julien Bonnetaud, Thomas Gruszczynski, Rainer Hauck, Stéphane Martine, Grégory Molnar i Yann Thibout pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Fédération luxembourgeoise de football (FLF) pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 kwietnia 2012 r. — Hassan przeciwko Radzie

(Sprawa T-572/11 RII)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Środki ograniczające wobec Syrii — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Nowy wniosek — Nowe fakty — Brak — Niedopuszczalność)

(2012/C 174/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Samir Hassan (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: É. Morgan de Rivery i E. Lagathu, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou i M. Vitsentzatos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, w szczególności wniosek o zawieszenie wykonania środków ograniczających, które Rada nałożyła wobec Syrii, w zakresie w jakim dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) *Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje odrzucony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.*

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 kwietnia 2012 r. — Tiernawski przeciwko Radzie

(Sprawa T-163/12 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zawieszenie wykonania — Niedopełnienie wymogów formalnych — Niedopuszczalność)

(2012/C 174/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Anatolij Tiernawski (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: C. Rapin i E. Van den Haute, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania pkt 2 w załączniku II decyzji wykonawczej Rady 2012/171WPZiB z dnia 23 marca 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 87, s. 95) oraz pkt 2 w załączniku II rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 265/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 87, s. 37).

Sentencja

- 1) *Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2012 r. — Republika Francuska przeciwko Komisja Europejska

(Sprawa T-135/12)

(2012/C 174/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, J. Gstalter i J. Rossi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o twierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., stwierdzającej zgodność z rynkiem wewnętrznym, pod pewnymi warunkami, pomocy państwa udzielonej przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom dotyczącej reformy finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom (pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, podzielony na dwie części, dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że Komisja uznała, iż reforma finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom stanowi pomoc państwa. Strona skarżąca podnosi, że:

— Komisja błędnie uznała, że obniżenie świadczenia płatnego na rzecz państwa przez France Télécom nie stanowi uwolnienia France Télécom z niekorzystnej sytuacji strukturalnej, w jakiej znalazło się to przedsiębiorstwo w następstwie wejścia w życie ustawy z 1990 r., lecz że środek ten jest stanowi korzyść dla tego przedsiębiorstwa;

— ewentualnie, Komisja niesłusznie uznała, że France Télécom odnosiła korzyści począwszy od 1996 r., pomimo zapłaty przez to przedsiębiorstwo ryczałtowanego świadczenia o charakterze wyjątkowym.

- 2) Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE ze względu na to, że Komisja uzależniła zgodność przedmiotowego środka od spełnienia warunku określonego w art. 2 spornej decyzji. Zarzut drugi dzieli się na dwie części:

— w części pierwszej skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE poprzez uznanie, iż konkurencyjnie równoważna stopa nie została w niniejszym wypadku osiągnięta z powodu nieuwzględnienia ryzyk, które nie są powszechne, przy obliczaniu świadczenia płatnego przez France Télécom w następstwie wejścia w życie ustawy z 1996 r.

— w części drugiej tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ odmówiła oceny niewystarczającego charakteru konkurencyjnie równoważnej stopy w świetle zapłaty przez France Télécom ryczałtowego świadczenia o charakterze wyjątkowym i ponieważ stwierdziła, że przedsiębiorstwo to nie zostało postawione w sytuacji całkowitej równowagi w stosunku do jego konkurentów do 2043 r.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ Komisja odmówiła przyjęcia stopy 7 % jako stopy dyskontowej zryczałtowanego świadczenia o charakterze wyjątkowym.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2012 r. — Deutsche Börse przeciwko Komisji

(Sprawa T-175/12)

(2012/C 174/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Börse AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: C. Zschocke, J. Beninca i T. Schwarze, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie Deutsche Börse/NYSE Euronext, sygn. akt COMP/M.6166;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana nie oceniła w prawidłowy sposób poziomych ograniczeń konkurencji, jakim podlegają strony, a jej ocena pozagiełdowego obrotu instrumentami pochodnymi na rynku wtórnym oraz twierdzenie, jakoby strony wzajemnie ograniczały swoje przewidywania, dotknięte są wadami w postaci obrazu prawa oraz błędu w ocenie. Ponadto twierdzenie Komisji, jakoby strony ograniczały się nawzajem poprzez konkurencję w zakresie innowacyjności jest oczywiście nieprawdziwe, a dokonana przez Komisję ocena konkurencji pomiędzy platformami obrotu papierami wartościowymi nie jest oparta na przekonującym i spójnym materiale dowodowym. Co więcej, Komisja nie oceniła w sposób prawidłowy ograniczeń popytowych, ponieważ nie poddała analizie i ocenie kluczowej roli klientów stron, wśród których znajdują się główni uczestnicy obrotu pozagiełdowego, a także nie przeprowadziła żadnej analizy ilościowej.
- 2) Zarzut drugi, wedle którego ocena przez pozwaną twierdzeń stron w przedmiocie wzrostu efektywności było dotknięte istotnymi błędami i nieoparte przekonującym i spójnym

materiałem dowodowym. Komisja nieprawidłowo przyjęła, że tylko niektóre twierdzenia w przedmiocie wzrostu efektywności poddają się weryfikacji, mają związek z połączeniem i mogą przynieść bezpośrednią korzyść klientom oraz nieprawidłowo stwierdziła, że były one niewystarczające by stanowić przeciwwagę dla skutków połączenia w zakresie konkurencji. Co się tyczy dokonanej przez Komisję oceny zarówno oszczędności w zakresie zabezpieczenia wiarytelności, jak i korzyści w zakresie płynności, naruszyła ona przysługujące stronom prawo do bycia wysłuchanym w ten sposób, że oparła się na dowodach i argumentach zgłoszonych już po przesłuchaniu stron, co do których stronom nie umożliwiono zgłoszenia uwag. Zastosowana przez Komisję teoria „odzyskiwania” oraz dokonana przez nią ocena związku oszczędności w zakresie zabezpieczenia wiarytelności z połączeniem oparte zostały na nowych teoriach i wymogach, które nie znajdują podstawy w wydanych przez Komisję wytycznych w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw ⁽¹⁾.

- 3) Zarzut trzeci, wedle którego pozwana nie oceniła w sposób prawidłowy środków zaradczych proponowanych przez strony. Odrzucenie zobowiązania dotyczącego całkowitego zbycia działalności w zakresie instrumentów pochodnych na pojedynczych akcjach NYX pokrywających się z instrumentami pochodnymi skarżącej, włączając w to zbycie instrumentu „BClear” należącego do NYX oparte jest na błędnym materiale dowodowym. Rzekoma „relacja symbiotyczna” istniejąca pomiędzy instrumentami pochodnymi na pojedynczych akcjach oraz instrumentami pochodnymi na wskaźnikach giełdowych nie istnieje i sprzeciwia się analizie przeprowadzonej przez samą Komisję w zakresie określenia rynku i została podniesiona z naruszeniem praw do obrony przysługujących stronom. Odrzucenie przez Komisję zobowiązania w przedmiocie licencjonowania oprogramowania dotknięte jest wadą i jest niezgodne z jej wnioskami dotyczącymi konkurencji w dziedzinie technologii.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw na mocy rozporządzenia Rady w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004 C 31, s. 5 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 3, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2012 r. — Bank Tejarat przeciwko Radzie

(Sprawa T-176/12)

(2012/C 174/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Redy i F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 1) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 105 tabeli B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 decyzji Rady 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 267/2012 nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- uznanie, że stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB i do rozporządzenia Rady (UE) nr 54/2012 oraz pkt 105 tabeli B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 wywiera skutek natychmiastowy; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

- że w przypadku strony skarżącej nie zostały spełnione materialne kryteria wskazania w ramach zakwestionowanych środków i brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla jej wskazania lub że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie spełnienia tych kryteriów; oraz
- że Rada wskazała stronę skarżącą na podstawie dowodów niewystarczających do ustalenia, że kryteria zostały spełnione, i tym samym popełniła (jeszcze jeden) oczywisty błąd w ocenie, gdyż strona skarżąca nie spełnia żadnego z pięciu kryteriów wyznaczania, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012; i że Rada nie przedstawiła dowodów przeciwnych.

2) Zarzut drugi dotyczący tego,

- że wskazanie strony skarżącej nastąpiło z naruszeniem przysługujących jej podstawowych praw i wolności, w

tym prawa do prowadzenia handlu i działalności gospodarczej oraz do poszanowania jej mienia, lub z naruszeniem zasady proporcjonalności.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego,

- że Rada w każdym razie naruszyła wymogi proceduralne dotyczące: a) indywidualnego powiadomienia strony skarżącej o jej wskazaniu; b) podania odpowiednich i dostatecznych powodów; c) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2012 r. — Spraylat przeciwko ECHA

(Sprawa T-177/12)

(2012/C 174/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Spraylat GmbH (Akvizgran, Niemcy) (przedstawiciel: K. Fischer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności nałożonej na stronę skarżącą przez stronę pozwaną i podanej do wiadomości skarżącą w dniu 21 lutego 2012 r. opłaty administracyjnej (faktura nr 10030371);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Z ostrożności procesowej strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji SME (2012) 1445 z dnia 15 lutego 2012 r.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy: naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 340/2008 ⁽²⁾

Strona skarżąca podnosi, że w świetle obu tych rozporządzeń uzasadnieniem nałożenia opłaty administracyjnej na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 może być tylko pokrycie nakładów ECHA ponoszonych przy rozpatrywaniu wniosków o rejestrację w zależności od wielkości przedsiębiorstwa oraz że wymogu tego nie uwzględniono przy ustalaniu opłaty administracyjnej na podstawie decyzji zarządu ECHA MB/D/29/2010. Według strony skarżającej niedopuszczalne jest również uzależnienie wysokości opłaty administracyjnej od wielkości przedsiębiorstwa, które skutkuje tym, że duże przedsiębiorstwa ponoszą częściowo nakłady związane z rozpatrywaniem wniosków o rejestrację składanych przez mniejsze przedsiębiorstwa.

2) Zarzut drugi: Naruszenie zasady proporcjonalności

Wskazana zasada wymaga, aby wysokość opłat administracyjnych nakładanych przez stronę pozwaną pozostawała w odpowiednim stosunku do wykonanych przez nią świadczeń. Skarżąca utrzymuje, że tak nie było, o czym świadczą ma porównanie wysokości opłaty wynoszącej 20 700 EUR z zakresem rzeczywiście wykonanych przez stronę pozwaną świadczeń administracyjnych.

3) Zarzut trzeci: naruszenie ogólnej zasady równości

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zróżnicowanie wysokości opłaty administracyjnej w zależności od wielkości przedsiębiorstwa skutkuje niedozwolonym zróżnicowanym traktowaniem. Ponadto strona pozwana naruszyła zasadę równości poprzez zmianę swej praktyki administracyjnej, traktując skarżącą nierówno względem innych podmiotów ubiegających się o rejestrację, którym strona pozwana umożliwiła wprowadzanie korekt dotyczących wielkości przedsiębiorstwa również po otrzymaniu numeru rejestracyjnego, w celu uniknięcia nałożenia opłaty administracyjnej.

4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady pewności prawa i naruszenie prawa do dobrej administracji

Chociaż strona pozwana stwierdziła, że prawidłowe określenie wielkości przedsiębiorstwa jest zadaniem trudnym, nie przyznała ona stronie skarżącej — naruszając w ten sposób prawo do dobrej administracji — możliwości skorygowania danych bez ponoszenia opłaty administracyjnej.

5) Niedozwolone delegowanie na stronę pozwaną kompetencji prawodawczych

Artykuł 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 upoważnia stronę pozwaną do nakładania opłaty administracyjnej, nie określając jednocześnie jej szczegółowych uprawnień w tym zakresie, w tym granic opłaty. Według strony skarżącej jest to równoznaczne z niedozwolonym delegowaniem na stronę pozwaną kompetencji prawodawczych.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107 z 17.6.2008, s. 6)

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2012 r. — Khwanda przeciwko Radzie**(Sprawa T-178/12)**

(2012/C 174/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mahran Khwanda (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: S. Jeffrey i S. Ashley, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do decyzji wykonawczej Rady 2012/37/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 19, s. 33) w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego;

— stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 55/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie wykonania art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 19, s. 6) w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego;

— stwierdzenie, że art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1 decyzji Rady 2011/782/WPZiB (¹) nie ma zastosowania do skarżącego;

— stwierdzenie, że art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 36/2012 (²) nie ma zastosowania do skarżącego;

— uznanie, że stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do decyzji Rady 2012/37/WPZiB oraz pkt 22 załącznika do rozporządzenia Rady (UE) nr 55/2012 wywiera skutek natychmiastowy; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

— że w przypadku skarżącego nie zostały spełnione materialne kryteria wskazania w ramach zakwestionowanych środków, gdyż brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla jego wskazania, oraz że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w tym względzie; ponadto Rada wskazała skarżącego na podstawie niewystarczających dowodów;

— że skarżący przedstawił rzetelne dowody na poparcie podnoszonych okoliczności i że w rzeczywistości podjął aktywne działania w celu zapobieżenia uzyskaniu przez siłę prorządowe dostępu do floty autobusów Kadmous Transport. Natomiast Rada nie przedstawiła dowodów wystarczających do podważenia tych twierdzeń.

2) Zarzut drugi dotyczący tego,

— że wskazanie skarżącego nastąpiło z naruszeniem przysługujących mu praw człowieka i podstawowych wolności, w tym prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz do poszanowania jego mienia, lub z naruszeniem zasady proporcjonalności.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego,

— że Rada w każdym razie naruszyła wymogi proceduralne dotyczące: a) indywidualnego powiadomienia skarżącego o jego wskazaniu; b) podania odpowiednich i dostatecznych powodów umieszczenia go w wykazie; c) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Dz.U. L 319, s. 56.

(²) Dz.U. L 16, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Bateni przeciwko Radzie

(Sprawa T-181/12)

(2012/C 174/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Naser Bateni (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Kienzle i M. Schlingmann)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności nakładów poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

1) Zarzut pierwszy: Naruszenie praw skarżącego do obrony

— Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej obrony i w szczególności wymóg uzasadnienia poprzez brak podania wystarczającego uzasadnienia dla umieszczenia nazwiska skarżącego w załączniku IX zaskarżonego rozporządzenia.

— Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym poprzez brak udzielenia mu przewidzianej w art. 46 ust. 3 i 4 zaskarżonego rozporządzenia możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie umieszczenia skarżącego w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami i w związku z tym doprowadzenia do ponownego rozpatrzenia tej kwestii przez Radę.

2) Zarzut drugi: Brak powodów umieszczenia skarżącego w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

— Powody przedstawione przez Radę w odniesieniu do umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami nie pokazują na jakiej dokładnie podstawie prawnej oparła się Rada.

— Działalność, którą skarżący wykonywał jedynie do marca 2008 r. nie mogła stanowić uzasadnienia dla umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami w grudniu 2011 r.

— Działalność skarżącego jako prezesa zarządu Hanseatic Trade Trust & Shipping (HTTS) GmbH nie uzasadnia umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami w szczególności dlatego, że Sąd UE stwierdził nieważność rozporządzenia nr 961/2010 (¹) w zakresie, w jakim dotyczyło ono HTTS.

— Sama okoliczność, że skarżący był prezesem zarządu brytyjskiej spółki, która w międzyczasie została rozwiązana, nie uzasadnia wniosku, że zachodzi jedna z wymienionych w art. 23 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia podstaw umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami.

3) Zarzut trzeci: Naruszenie prawa podstawowego skarżącego do poszanowania własności

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnione naruszenie podstawowego prawa własności, ponieważ w związku z niewystarczającym uzasadnieniem Rady, nie może on zrozumieć, z jakich względów został umieszczony w tym wykazie.

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami jest oczywiście nieodpowiednie dla realizacji celów zamierzonych w zaskarżonym rozporządzeniu i stanowi poza tym nieproporcjonalną ingerencję w jego prawo własności.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — HTTS przeciwko Radzie

(Sprawa T-182/12)

(2012/C 174/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Kienzle i M. Schlingmann)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności nakładów poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: Naruszenie praw skarżącej do obrony
 - Rada naruszyła prawo skarżącej do skutecznej obrony i w szczególności wymóg uzasadnienia poprzez brak podania wystarczającego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów, wobec których zgodnie z art. 23 zaskarżonego rozporządzenia znajdują zastosowanie środki ograniczające.
 - Rada naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchaną poprzez brak udzielenia jej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie ponownego umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami i w związku z tym doprowadzenia do ponownego rozpatrzenia tej kwestii przez Radę.
- 2) Zarzut drugi: Brak powodów ponownego umieszczenia skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami
 - Powody przedstawione przez Radę w odniesieniu do ponownego umieszczenia jej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami nie uzasadniają ponownego umieszczenia w tym wykazie i są nieprawidłowe z merytorycznego punktu widzenia. W szczególności skarżąca nie jest pod kontrolą IRISL.
 - Umieszczenie skarżącej w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami nastąpiło w oparciu o oczywiście błędną ocenę jej sytuacji i jej działalności przez Radę.

- 3) Zarzut trzeci: Naruszenie prawa podstawowego skarżącej do poszanowania własności
 - Ponowne umieszczenie skarżącej w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnione naruszenie podstawowego prawa własności, ponieważ w związku z niewystarczającym uzasadnieniem Rady, nie może ona zrozumieć, z jakich względów została umieszczona w tym wykazie.
 - Umieszczenie skarżącej w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieproporcjonalną ingerencję w jej prawo własności i jest oczywiście nieodpowiednie dla realizacji celów zamierzonych w zaskarżonym rozporządzeniu. W każdym razie wykracza ono poza to co jest niezbędne dla realizacji tychże celów.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2012 r. — HUK-Coburg przeciwko Komisji

(Sprawa T-185/12)

(2012/C 174/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HUK-Coburg Haftpflicht-Unterstützungs-Kasse kraftfahrender Beamter Deutschlands a.G. in Coburg (Coburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Birnstiel, H. Heinrich i A. Meier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 lutego 2012 r., w której oddalony został wniosek strony skarżącej o dostęp do określonych dokumentów postępowania w sprawie kartelu (COMP/39.125 — Szkło samochodowe);
- obciążenie pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: niezbadanie poszczególnych dokumentów wskazanych we wniosku

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że decyzja nie opiera się na konkretnym i indywidualnym badaniu każdego pojedynczego dokumentu. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest oparta na błędnym założeniu, że w niniejszym przypadku istnieje ogólne domniemanie, że zastosowanie ma wyjątek.

2) Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że Komisja, oddalając w całości wniosek strony skarżącej, przedstawiła w swojej decyzji jedynie ogólne rozważania, a zatem niewystarczająco ją uzasadniła. W opinii strony skarżącej stanowi to naruszenie obowiązku uzasadnienia i tym samym naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

3) Zarzut trzeci: niezgodne z prawem wykładnia i zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾

W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że wykładnia i zastosowanie przez Komisję wyjątków uregulowanych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 są niezgodne z prawem. Zdaniem strony skarżącej Komisja narusza stosunek reguły i wyjątku oraz opiera się na zbyt szerokim rozumieniu „ochrony czynności dochodzeniowych” i pojęcia „interesy handlowe”.

4) Zarzut czwarty: nieuwzględnienie okoliczności, że egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

W zarzucie czwartym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie zaprzeczyła istnieniu nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była w szczególności w ramach wyważenia interesów uwzględnić okoliczność, że także egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-126/11)

(2012/C 174/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Boury)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji organu powołującego nakładającej na skarżącego karę dyscyplinarną w postaci upomnienia.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego CMS 10/038 nakładającej na skarżącego karę w postaci upomnienia, jak również decyzji organu powołującego nr R/393/11 potwierdzającej pierwszą decyzję;
- stwierdzenie, że kara w postaci upomnienia, nałożona na skarżącego przez organ powołujący bez przedstawienia ważnych dowodów na rzekome zarzucane skarżącemu akty mobbingu i bez prawdziwego, niezależnego, bezstronnego i sprawiedliwego dochodzenia, które umożliwiłoby wykazanie rzeczywistego stanu faktycznego i prawdziwości rzekomych aktów mobbingu, których jakoby dopuścił się skarżący względem swego kolegi, jest uznaniowa i stanowi dyskryminację ze strony organu powołującego wobec skarżącego;
- stwierdzenie, że podczas całej tej sprawy skarżący doznał poważnej krzywdy i ciężkiej szkody i że w związku z tym ma prawo uzyskać naprawienie tej krzywdy i szkody; krzywda i szkoda powinny być oszacowane według kryteriów pozostających do ustalenia przez Sąd;
- stwierdzenie w szczególności, że podczas całej sprawy jak i podczas powiązanych z nią spraw wcześniejszych skarżący stał się ofiarą poważnych naruszeń podstawowych praw człowieka, które to prawa zostały potwierdzone w

traktatach, Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz europejskiej konwencji praw człowieka i że w związku z tym ma prawo uzyskać naprawienie tych naruszeń, według oceny Sądu.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-28/12)

(2012/C 174/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku skarżącego, po pierwsze, o to, by ze sprawozdania lekarskiego z dnia 28 lutego 2008 r. usunięto jedno zdanie, po drugie, o to, by w ten sposób sprostowane omawiane sprawozdanie lekarskie zostało przesłane lekarzowi wybranemu przez skarżącego i, po trzecie ogólnie, o to by z akt dotyczących wypadku przy pracy usunięto wszelkie informacje na temat — jak powtarza skarżący nieprawdziwej — okoliczności jakoby wykazano ostatecznie, że proszek, z którym skarżący miał do czynienia był białym proszkiem pochodzącym z egzemplarza czasopisma, które prenumerował.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej w sprawie żądań przedstawionych przez skarżącego we wniosku z dnia 23 grudnia 2010 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie z dnia 10 lipca 2011 r. złożone na decyzję odmowną w sprawie wniosku z dnia 23 grudnia 2010 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

